

Sygn. akt I C 1642/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Lidia Kopczyńska
Protokolant - E. M.

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2019 r. w Ciechanowie
na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SA z siedzibą w G.
przeciwko M. S.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) SA z siedzibą w G. kwotę 2667,91 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) SA z siedzibą w G. kwotę 947 zł (dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w G., reprezentowany przez radcę prawnego M. D., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 12 czerwca 2018 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. S. kwoty 2667,91 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strona powodowa na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczała pozwanemu energię elektryczną do lokalu wskazanego w umowie. W związku z wykonaniem usługi powód wystawił fakturę nr (...) z dnia 3 kwietnia 2018 r., która stała się z tym dniem wymagalna.

W dniu 12 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 2667,91 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty i kwoty 634 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz k. 5 akt).

Nakaz został doręczony w dniu 23 lipca 2018 r. (dowód: koperta k. 7-8 akt).

Pozwany M. S., reprezentowany przez radcę prawnego P. K., w dniu 30 lipca 2018 r. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że powodowa spółka nigdy nie doręczyła pozwanemu faktury ani wezwania do zapłaty. Ponadto powódka nie wykazała sposobu ustalenia dochodzonej pozvem należności. Dlatego pełnomocnik powoda wnosił o oddalenie powództwa jako nieudowodnionego (sprzeciw k. 5-6 akt).

Postanowieniem z dnia 7 września 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu, utratę mocy nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania według właściwości (postanowienie k. 13 akt).

Po skierowaniu sprawy do rozpoznania w trybie uproszczonym pełnomocnik powoda, adwokat M. D., nie zmienił żądania pozwu: wnosił o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego M. S. kwoty 2667,91 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzupełnieniu pozwu pełnomocnik powoda dołączył do pozwu odpis z KRS i kserokopie dokumentów stanowiących podstawę dochodzonego roszczenia: faktury wystawionej 2 października 2017 r., umowy kompleksowej o sprzedaż energii elektrycznej wraz z ogólnymi warunkami umowy (uzupełniające dokumenty k 16-31 akt).

Ponadto powód w piśmie z dnia 23 kwietnia 2019 r. oświadczył, że faktura została wysłana listem zwykłym na adres stałego zamieszkania, natomiast wezwanie przedsądowe zostało doręczone pozwanemu listem poleconym nadanym dnia 9 kwietnia 2018 r. (pismo k. 39-41 akt).

Pełnomocnik pozwanego zaprzeczył aby pozwany otrzymał fakturę. Ponadto podniósł, że zgodnie z §7 ust 9 ogólnych warunków odbiorca ma dokonać zapłaty w terminie oznaczonym w dokumencie rozliczeniowym, przy czym dokument ten powinien być doręczony nie później niż 7 dni przed terminem płatności oznaczonym na dokumencie. Wobec nie doręczenia pozwanemu faktury roszczenie nie jest jeszcze wymagalne i dlatego powództwo powinno być oddalone. (pismo k. 43-45 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 sierpnia 2015 roku M. S. zawarł umowę z (...) S.A. z siedzibą w G. na dostawę energii elektrycznej na plac budowy w K. ul (...) na okres do 16 sierpnia 2016 r. W umowie M. S. wskazał adres zamieszkania C. ul (...) zaznaczając pole, iż jest to jego stały adres do korespondencji oraz drugi adres do korespondencji C. ul (...). (kserokopia umowy k. 24 akt).

W umowie było ustalone, że odbiorca dokona zapłaty za usługę kompleksową w terminie oznaczonym na dokumencie rozliczeniowym. Zgodnie z §7 ust 1 pkt 9 ogólnych warunków umowy dokument rozliczeniowy miał być wystawiony co najmniej na 14 dni przed upływem terminu płatności oznaczonego na tym dokumencie. Sprzedawca zobowiązał się dostarczyć dokument rozliczeniowy nie później niż 7 dni przed terminem płatności oznaczonym na tym dokumencie. W przypadku gdy ten termin nie będzie zachowany, sprzedawca na wniosek odbiorcy odstąpi od naliczania odsetek za opóźnienie. (kserokopia ogólnych warunków k. 25-27 akt).

W dniu 2 października 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w G. wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 2667,91 zł z terminem płatności 3 kwietnia 2018 r. Faktura obejmuje okres od 1 października 2015 r. do dnia 8 lutego 2017 r. jako rozliczenie końcowe umowy, na podstawie której była dostarczana energia elektryczna na plac budowy. Jako adres doręczenia faktury jest wskazany adres zamieszkania pozwanego C. ul (...) (dowód: kserokopia faktury k. 28 - 29 akt).

W dniu 6 kwietnia 2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2667,91 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania (dowód: wezwanie k. 30 akt).

Powód w piśmie z dnia 23 kwietnia 2019 r. oświadczył, że faktura została wysłana listem zwykłym na adres stałego zamieszkania pozwanego i stałego do korespondencji i dlatego nie może przedłożyć dowodu doręczenia rozliczenia pozwanemu (dowód: pismo 51 akt).

Ponadto powód w piśmie z dnia 8 lutego 2019 r. złożył oświadczenie, że listem poleconym zostało przesłane pozwanemu wezwanie przedsądowe. Do pisma został doręczony śledzenie przesyłek, jednakże z dokumentu tego nie wynika jakiej korespondencji dotyczy (dowód: pismo k. 39-41 akt).

Do chwili obecnej należność nie została zapłacona (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt ich istnienia wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwanego kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 535. § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W dniu 17 sierpnia 2015 r. M. S. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w G. umowę o świadczenie usług dystrybucji z odbiorcą energii.

Na podstawie tej umowy, w dniu 2 października 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w G. wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 2667,91 zł z terminem płatności 3 kwietnia 2018 r. Faktura obejmuje okres od 1 października 2015 r. do dnia 8 lutego 2017 r. jako rozliczenie końcowe umowy, na podstawie której była dostarczana energia elektryczna na plac budowy. Następnie w dniu 6 kwietnia 2018 r. pozwany został wezwany przez powoda do uiszczenia zapłaty w kwocie 2667,91 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, jednakże powód nie wykazał aby pozwany wezwanie to otrzymał. Ze złożonego przez powoda dowodu śledzenia przesyłki nie wynika jakiej korespondencji dokument ten dotyczy.

Z art 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie została przedstawiona przez powoda umowa i faktura, których prawdziwości oraz rzetelności pozwany nie kwestionował. Tym samym należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania. Natomiast pozwany nie udowodnił, że zwolnił się z ciążącego na nim zobowiązania przez wykazanie dokonania spłaty należności. Podnoszona przez pozwanego okoliczność, że wobec nie doręczenia faktury pozwanemu żądanie powoda jest przedwczesne, zdaniem Sądu, nie jest zasadne. Powyższe ma wyłącznie wpływ na ustalenie terminu, od którego mogą być przez powoda żądane odsetki, a nie niweluje to obowiązku zapłaty w całości. W razie braku możliwości ustalenia terminu świadczenia poprzez wskazanie źródła jego oznaczenia bądź w związku z cechami konstytuującymi naturę (właściwość) zobowiązania, należy uznać je za bezterminowe. W takim wypadku określenie czasu spełnienia świadczenia zależy od aktywności wierzyciela wyrażającej się w wezwaniu dłużnika do spełnienia świadczenia.

Sąd Najwyższy w uchwale z 19 maja 1992 r. (III CZP 56/92, OSNCP 1992, nr 12, poz. 219) wskazał, że znaczenie wezwania wierzyciela, stosownie do art. 455 k.c., polega na tym, że z jego chwilą na dłużniku zaczyna ciążyć obowiązek

niezwłocznego spełnienia świadczenia. Wezwanie jest więc jednostronnym oświadczeniem woli o charakterze prawokształtującym. Nie wymaga ono szczególnej formy i może zostać złożone w sposób dowolny (wyraźny lub dorozumiany – art. 60 k.c.). Wezwania zatem można dokonać ustnie lub pisemnie, w tym również w formie telefonicznej, telegraficznej czy też teleksowej. Każdorazowo na wierzyciela ciąży obowiązek udowodnienia, że dłużnik powziął wiadomość o wezwaniu (art. 6 k.c. i art. 61 k.c.). Doręczenie dłużnikowi dokumentu rozliczeniowego (faktury) nie stanowi wezwania go do spełnienia świadczenia pieniężnego. Określony w art. 455 k.c. skutek prawny natomiast wywołuje zamieszczona ewentualnie w nim wzmianka wzywająca do zapłaty długu. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 r., (I CKN 323/99, OSNC 2002, nr 7–8, poz. 94) faktura, w której określony został termin jej płatności, jest wezwaniem do zapłaty w rozumieniu art. 455 k.c., jeżeli została sporządzona przez pracownika wierzyciela, w którego zakresie obowiązków mieściło się dokonywanie takich czynności, zatrudnienie bowiem pracownika na stanowisku, z którym wiąże się wystawianie faktur zawierających wezwanie ich płatników do zapłaty w określonym terminie, jest równoznaczne z udzieleniem przez pracodawcę stałego pełnomocnictwa do dokonywania tych czynności. Wezwanie dłużnika przez wierzyciela do wykonania zobowiązania nie wymaga żadnej szczególnej formy, może być zatem złożone w każdy możliwy sposób, także dorozumiany. Wezwania można dokonać ustnie lub pisemnie, w tym również w formie telefonicznej, telegraficznej czy teleksowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 sierpnia 2013 r., I ACa 291/13, LEX nr 1350388). Wystarczy, że wierzyciel wyrazi w sposób dostateczny przez swoje zachowanie swoją wolę, aby dłużnik świadczenie spełnił (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1972 r., III CRN 2/72, LEX nr 7184). Wierzyciel, dokonując wezwania, powinien mieć jednak świadomość, że to jego obciąża dowód, że dłużnik powziął wiadomość o wezwaniu. W stosunku do treści oświadczenia o wezwaniu dłużnika do wykonania obowiązuje swoboda poza ogólnymi regułami wykładni oświadczeń woli. Przepis nie wymaga dla powstania skutków prawnych w nim określonych, aby wierzyciel obok wezwania do zapłaty dokładnie oznaczył termin, w którym owa zapłata ma nastąpić. Termin ten wynika bowiem wprost z art. 455 k.c., czyli niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (K. Korzan, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r., III CZP 56/92, OSP 1994, z. 3, poz. 48). Termin, o którym w przepisie mowa, jest określany mianem terminu ustawowego i nie może on jednostronnie przez wierzyciela zostać zmieniony (M. Lemkowski, Glosa do wyroku SN z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01, OSP 2005, z. 7–8, poz. 94). Zastosowanie reguły, o której mowa w tym przepisie, jest jedynie możliwe na mocy porozumienia stron. Rolę wezwania do spełnienia świadczenia można przypisać doręczeniu dłużnikowi odpisu pozwu, w którym stosownie do art. 187 § 1 k.p.c. zostaje dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe – dochodzona kwota pieniężna. Taka samą rolę należy przypisać pismu procesowemu, które wskazuje takie żądanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., II PK 24/12, LEX nr 1232773). Chwila doręczenia pozwu pozwanemu może być istotna z punktu widzenia prawa materialnego. Z przedstawieniem w pozwie stanowiska powoda i z chwilą, w której dotarło ono do wiadomości pozwanego, prawo materialne może wiązać różne skutki. Można przyjąć, że jest to moment, w którym pozwany dowiedział się o stanowisku powoda (por. W. Berutowicz, Znaczenie prawne sądowego dochodzenia roszczeń, Warszawa 1966, s. 139) zajęтым w istniejącej sytuacji prawnej i w określonych okolicznościach. Doręczenie pozwu pozwanemu stanowi wezwanie do spełnienia świadczenia, którego termin nie był ściśle oznaczony (art. 455 k.c. i uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSNCP 1992, nr 7-8, poz. 137 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 1980 r., II CR 131/80, OSNCP 1980, nr 11, poz. 223).

Mając na uwadze powyższej przytoczone stanowisko Sądu Najwyższego, w niniejszej sprawie Sąd uznał, że chociaż powód nie udowodnił doręczenia faktury, to samo wniesienie pozwu jest wezwaniem do zapłaty w trybie art. 455 k.c. Ponieważ powód nie udowodnił, że faktura i wcześniejsze wezwanie do zapłaty dotarło do pozwanego, powód nie może żądać zapłaty należności z odsetkami liczonymi od terminu wynikającego z faktury, lecz od chwili wytoczenia powództwa.

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Uwzględniając powyższe, zgodnie z art. 359 k.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną należność główną w kwocie wynikającej z faktury, ale z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 12 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Pozwany przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty składają się: opłata sądowa, którą uiscił powód w wysokości 30,00 zł, koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 900,00 zł, których wysokość wynika z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265) oraz 17,00 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...).